

paa Kærsholm Mark. Som hun der havde siddet ved hans Side i sin jomfruelige Uskyld, tronende som et Guddomsbillede paa den moderlige Jord, der spredte sine Blomster for hendes Fod, — saaledes vilde han mindes hende; og dette Billede vilde han bære med sig som en Amulet, der skulde bevare ham for Fristelse og Fald.

Saa gik han op paa en Høj ved Siden af Landevejen for derfra at sende det allersidste Farvel til den idylliske lille Plet under den skovklædte Brink. I det samme blev han opmærksom paa, at Himlen var ganske overtrukken. Det var ogsaa bleven underlig mørkt, og ude i Nordvest luede Solen brandrød mellem sorte Skyer ligesom et osende Lys, der brænder ned i Stagen.

Det havde været lummert flere Dage, og Per blev hurtig klar over, at der var et Uvejr i Frembrud. Han befandt sig omtrent midtvejs mellem Bøstrup og Kærsholm, saa han vilde blive nødt til at tage Benene paa Nakken, dersom han skulde komme tørskindet hjem. Han haabede i hvert Fald at skulle kunne naa ind til Borup, inden Skyllen kom, — men dette Haab viste sig snart forfængeligt. Der var allerede faldet et Par store Draaber, og ikke længe efter trommede Regnen lystig paa hans Hattepuld.

Ved en Drejning af Vejen fik han Øje paa et Skur, der stod et Stykke ude paa Engen. Det